

РЕШЕНИЕ

№ 5288

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 179 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА**

при участието на секретаря Р.Д.

като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА** Гражданско дело № 20221110141010 по описа за 2022 година

Предявени са от „Т.С.“ ЕАД срещу Р. З. З. и М. И. М., в качеството им на наследник на А. Д. П. обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят следните вземания: главница в размер на 276,18 лева цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се на адрес: ***, аб. №*** за периода 01.11.2019г – 30.04.2020г., ведно със законна лихва от 29.07.2022г. до изплащане на вземането, мораторна лихва за периода от 15.09.2020г. до 30.06.2022 г. в размер на 50,19 лв., главница в размер на 21,89 лв. цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 29.07.2022г. до изплащане на вземането, мораторна лихва за периода от 31.07.2019г. до 30.06.2022 г. в размер на 5,69 лв. дължима върху цената на услугата за дялово разпределение, при квоти по ½ за всеки от ответниците. Претендира разноски.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК ответникът М. И. М. не депозира писмен отговор.

В срока по чл.131, ал. 1 ГПК ответникът Р. З. З., чрез назначеният и особен представител депозира писмен отговор, в който дава становище за неоснователност на исковата молба. Оспорва обстоятелството, че има качеството потребител на ТЕ респ. клиент на ищцовото дружество, както и че липсват доказателства за приемане на наследството. Релевира възражение за изтекла погасителна давност.

Третото лице – помагач „Т.С.“ ООД, редовно призовано, не изпраща представител.

В съдебно заседание ищцовото дружество се представлява от процесуален представител, който поддържа предявения иск.

Ответницата Р. З. се представлява от особен представител, който поддържа депозирания отговор.

Ответникът М. М. не оспорва предявения иск. Заявява, че има желание да заплати претендираните от него суми.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2

ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е докаже по делото следните обстоятелства: 1) по иска за главница (главното вземане - за стойността на топлинната енергия): договорните отношения между страните за доставката на топлинна енергия, количеството на реално доставената топлинна енергия за процесния период и размера на нейната цена; 2) по иска за лихва за забава: съществуването и размера на главния дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. В тежест на ответната страна е да докаже обстоятелства, които изключват или намаляват задълженията му за плащане на цената на доставена в имота му топлинна енергия.

Съгласно нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че Общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изричното им писмено приемане от страна на клиентите. Според чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. С оглед изложеното следва изводът, че потребители/клиенти на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия по силата на закона, са собствениците или титулярите на вещно право на ползване на топлоснабдени имоти, намиращи се в сгради в режим на етажна собственост, в които ищцовото дружество доставя топлинна енергия.

Установява се от приетия като писмено доказателство Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №33, том III, рег. №***, дело №***, че А. Д. П. е придобила право на собственост върху недвижим имот представляващ апартамент, находящ се в ***

Установява се от приетите по делото удостоверения за наследници, че ответницата Р. З. е сестра на починалата А. П., а ответникът М. М. е нейн племенник – син на едноутробната ѝ сестра.

От страна на особения представител на ответницата Р. З. е въведено възражение, че липсват доказателства за приемане на наследството по опис. Неоснователни са доводите на особения представител, че не е легитимиран да отговаря по предявените искове по съображения за липса на доказателства, че е Р. З. е приела наследството на А. П., с оглед което и по делото не било установено, че е придобил право на собственост върху процесния недвижим имот по наследство според наследствените си квоти. От особения представител на ответницата не е релевирано правоизключващото възражение, че е вписал по предвидения в чл. 50, вр. чл. 49, ал. 1 от ЗН ред отказ от наследството на починалото лице, нито е ангажирал доказателства за това с оглед правилото за разпределение на доказателствената тежест в процеса /чл. 154, ал. 1 от ГПК/.

Съгласно чл. 48 от Закона за наследството /ЗН/ наследството се придобива с приемането му, като приемането произвежда действие от откриването на наследството /т. е. приемането има обратно действие/. Приемането може да бъде изрично или мълчаливо. Мълчаливо приемане е налице, когато от действията на наследника се разбира непоколебимото му намерение да приеме наследството, като законът е дал възможност на съда - при всеки конкретен случай, извършвайки цялостната съпоставка на доказателствата по делото, да прецени дали извършените действия сочат воля за приемане на наследството. Отказът от наследство е изричен и формален акт. Съгласно чл. 52 от ЗН отказът от наследството става по реда, указан в чл. 49, ал. 1 ЗН, като той се вписва по същия ред /с писмено заявление до районния съдия, в района на откриване на наследството, като отказът се вписва в специална книга/. Разпоредбата на чл. 48 ЗН съставлява законова презумпция, по силата на която законните наследници носят отговорността по чл. 60 ЗН от откриването на наследството по смисъла на чл. 1 ЗН до доказване приемането на наследството по опис или отказ от наследството - в този смисъл решение № 437 от 17. 01. 2012 г. по гр. д. № 70/2011 г.

на ВКС III ГО. Съгласно чл. 60, ал. 1 от ЗН наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно дяловете, които получават, а ал. 2 гласи, че наследникът, който е приел наследството по опис, отговаря само до размера на полученото наследство. Когато се оспори приемането на наследството в тежест на кредитора е да докаже факта на приемането, респективно да поиска приложението на чл. 51 от ЗН. В случая обаче не е заявено надлежно оспорване на приемането на наследството с въведени относими фактически твърдения, което би довело до възлагане в доказателствена тежест на ищеца установяване на това обстоятелство, а само общо е заявено, че по делото липсват доказателства, че ответникът е приел наследството.

С оглед на това и доколкото не са въведени от ответницата твърдения за вписан отказ от наследство /чл. 52 вр. чл. 49, ал. 1 ЗН/ или пък за приемането му по опис, нито пък са представили доказателства за това, следва извода, че възражението относно обстоятелството, че било недоказано приемането на наследството, е неоснователно.

За пълнота следва да се посочи, че по аргумент от разпоредбата на чл. 49 от ЗН и чл. 51 от ЗН съдът приема, че възражението, че наследството не е прието, е от категорията на личните възражения и следва да се релевира лично от страната или от изрично упълномощен пълномощник. Доколкото същото се поддържа от назначения по делото особен представител, то не може да бъде взето предвид от съда.

С оглед горните доказателства ответниците се явяват купувачи на топлинна енергия по договор за доставка на топлинна енергия с „Т.С.“ ЕАД, като правоотношението между тях е възникнало по силата на закона, без да е било необходимо изрично волеизявление в тази насока от тяхна страна.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Съгласно чл. 139, ал. 2 от ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия между клиентите в сгради-етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. Съгласно чл. 149б, ал. 3 ЗЕ услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика на топлинна енергия или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а, вкл. в хипотезата на чл. 139б от ЗЕ (когато клиентите в сграда - етажна собственост са избрали лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение) като сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача - чл. 36 от ОУ. В случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице-помагач „Т.С.“ ООД.

От представените писмени доказателства, се установява, че са ползвани услугите за доставка на топлинна енергия и дялово разпределение.

Съгласно заключението по допуснатата СТЕ количеството топлинна енергия (ТЕ) за абонатната станция (АС) на адрес *** се измерва и отчита съгласно ЗЕ от средство за търговско измерване - общ топломер, монтиран в абонатната станция /АС/. Топломерът в АС се отчита от служители на ищеца „Т.С.“ ЕАД в началото на всеки 3 месец по електронен път чрез преносим „терминал“, с който се сменя показанието на ТЕ в 0.00 часа на първо число от месеца. Вещото лице посочва, че технологичните разходи в АС за целия процесен период са изчислявани ежемесечно по Наредбата и са отчислявани от ТЕ преди нейното разпределение между абонатите съгласно действащите разпоредби. След запознаване с документите СТЕ установи, че ФДР „Т.С.“ ЕООД е извършвала разпределението на ТЕ в блока след отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите в СЕС. По данни на ФДР в процесното жилище е имало монтирани 2 бр. радиатори и два броя топлоразпределители. По данни на ФДР в имота не се ползва топла вода. През процесният период отчитането на топлинната енергия и разпределението и

в сградата ЕС, където се намира процесния имот се извършва съгласно действащите ЗЕ и наредба за топлоснабдяване. Отчитането на ТЕ се извършва от топлофикация по топломер монтиран в абонатната станция. От отчетената ТЕ по топломер се приспадат технологичните разходи за АС и така изчислената ТЕ се разпределя между потребителите в сградата. Разпределението на ТЕ в сградата ежесечно съгл. чл.71 от НТ е по прогнозни данни от предходен изравнителен период. След приключване на отоплителния период се извършва отчитане на индивидуалните уреди в имотите на потребителите от ФДР и изготвяне на изравнителни сметки. ТЕ в сградата се разпределя на ТЕ отдадена от сградна инсталация, ТЕ отдадена от имотите и ТЕ за подгряване на топла вода съгл. от чл. 61 до чл. 69 от НТ и методиката за ДР към приложението на чл.61. В обобщение се сочи, че общата стойност на фактурираната /начислена/ ТЕ за процесния период, като след приспадане на изравнителните сметки стойността на потребената ТЕ е в размер на 276,18лв.

Нормативната уредба касаеща процесния период – чл. 155, ал. 1 от ЗЕ, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006 г., 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Правилата за определяне на прогнозната консумация и изравняването на сумите за действително консумираното количество топлинна енергия за всеки отделен потребител са уредени в действащите през исковия период Наредби за топлоснабдяването. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия, следва да бъдат взети предвид резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване. В настоящия случай е извършен реален отчет на индивидуалните уреди за измерване в края на отчетните периоди, видно от представените от третото лице-помагач главен отчет и изравнителни сметки.

От заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че няма данни за извършени плащания. Незаплатеният остатък възлиза на: 276,18лв. главница, лихва за забава 15.09.2020г. – 30.06.2022г. възлизат на 50,19лв., главница за дялово за разпределение – 21,29лв. за периода 01.06.2019г.-30.04.2020г., лихва за забава, дължима върху главницата за дялово разпределение в размер на 5,69лв. за периода от 31.07.2019г. – 30.06.2022г г. В случая съдът намира, че следва да приеме за установен размера на задължението посочен в заключението на вещото лице по ССЧЕ, доколкото вещото лице по нея е съобразило стойността на общите фактури и стойността на сумите за връщане и доплащане за всеки отчетен период. При съобразяване на резултатите от изравнителните сметки, изготвени в края на всеки отчетен период, се установява, че стойността на реално консумираната топлинна енергия за процесния период е в претендирания размер, поради което съдът намира, че искът за главница за ТЕ за процесния период – м.11.2019 г. – м.04.2020 г. следва да бъде уважен.

При формиран извод за основателност на главния иск, следва да бъде разгледано възражението за давност направено от ответницата Р. З.. Задълженията за заплащане стойността на топлинна енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищеца, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер. Същите се погасяват с изтичането на тригодишна давност. Съгласно нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а според ал. 2 ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Чл. 116, б. „б” ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането. В случая исковата молба е подадена на 29.07.2022г., когато е прекъснат давностният срок.

С решение по протокол №7/23.10.2014 г. на съвета на директорите на „Т.С.“ ЕАД са приети нови ОУ, одобрени с решение ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, влезли в сила през м.08.2016 г. Според чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тоест по отношение на тях е приложима нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД, с оглед на това съдът приема, че не са . налице погасени по давност вземания.

По отношение претенцията за заплащане на стойността на дяловото разпределение, съдът намира, че с оглед заключението на СТЕ и представените от третото лице-помагач писмени доказателствени средства, услугата е действително предоставена, поради което се дължи и заплащането на нейната цена. Видно от заключението на вещното лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза размерът на начислената сума за дялово разпределение за процесния период е 21,29лв. лева, до който размер искът се явява основателен, като по отношение на главницата и предвид периода на предявяването ѝ не са налице погасени по давност вземания.

По исковете с правно основание чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг и изпадането на длъжника в забава – уговорен падеж за плащане на цената на доставена топлинна енергия, респ. датата на публикуване на общите фактури.

Съдът въз основа на данните от ССЧЕ, намира, че за заявения период ответника, доколкото не се установи да е заплатил в срок паричните вземания, дължи мораторна лихва за периода от 15.09.2020 г. до 30.06.2022 г., която възлиза на претендирания в исковата молба размер.

Неоснователен е и следва да бъде отхвърлен искът за мораторна лихва за неплатена услуга дялово разпределение. По арг. от чл. 36 от ОУ не се установява уреден ред и начин за заплащане на услугата, което касае и въпросът с изпадането в забава при неточно изпълнение в темпорален аспект. Освен това, не се представя и покана до длъжника за плащане, поради което правото на парично вземане съдът приема, че не е възникнало.

Доколкото искът е предявен срещу трима ответници при условията на разделност, всеки от тях дължи разноски по делото съобразно квотите в съсобствеността.

По разноските:

Ищецът претендира разноски за производството, съобразно списък по чл.80 ГПК заповедното производство, от които **50 лева** за заплатена държавна такса, **250 лева** депозит по допуснатата съдебно-техническа експертиза, **250 лева** депозит по допуснатата съдебно счетоводна експертиза, депозит за особен представител в размер на 400лв. и юрисконсултско възнаграждение, което съдът съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25 Наредба за заплащане на правната помощ, определя в минималния нормативно предвиден размер от **100 лв.**, съобразявайки обема на извършените от юрисконсулта действия по защитата, както и това, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Възнаграждението за назначения особен представител следва да бъде включено единствено в разноските, които се дължат от ответника Р. З.. Ответницата Р. З. дължи разноски в размер на 713,32лв. Ответникът М. М. дължи разноски в размер на 319,77лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Р. З. З., с ЕГН: ***** и с адрес: *** в качеството си на наследник на А. Д. П., с ЕГН: ***** **да заплати на** „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, сумата от 138.09 лв. - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия /ТЕ/ за

топлоснабден имот находящ се в ***, аб. №*** за периода от м.11.2019г. до м.04.2020г., ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, 25.09 лв. - мораторна лихва за забава от 15.09.2020г. до 30.06.2022г., както и сума в размер на 10,95лв. главница за дялово разпределение за м.06.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както и на основание чл.78,ал.1 ГПК сумата от 713,32лв разноси по делото, като ОТХВЪРЛЯ иска за сумата от 2.85 лв. – лихва, дължима върху цената на услугата за дялово разпределение за периода от 31.07.2019г. до 30.06.2022г. като неоснователен.

ОСЪЖДА М. И. М., с ЕГН: ***** и с адрес: *** в качеството си на наследник на А. Д. П., с ЕГН: ***** **да заплати на** „Т.С.” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, сумата от 138.09 лв. - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия /ТЕ/ за топлоснабден имот находящ се в ***, аб. №*** за периода от м.11.2019г. до м.04.2020г., ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, 25.09 лв. - мораторна лихва за забава от 15.09.2020г. до 30.06.2022г., както и сума в размер на 10,95лв. главница за дялово разпределение за м.06.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както и на основание чл.78,ал.1 ГПК сумата от 319,77лв разноси по делото, като ОТХВЪРЛЯ иска за сумата от 2.85 лв. – лихва, дължима върху цената на услугата за дялово разпределение за периода от 31.07.2019г. до 30.06.2022г. като неоснователен.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца „Т.С.” ЕАД – „Т.С.”ЕООД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред **Софийски градски съд** в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____